

Tierra de nadie

Direcció: Albert Pintó **Guió:** Fernando Navarro **Països:** Espanya i Mèxic **Durada:** 101 min **Any:** 2025 **Gènere:** Acció, *thriller* **Interpretació:** Luis Zahera, Karra Elejalde, Jesús Carroza... **Música:** Sara Cáceres Huerta **Fotografia:** David Acereto
Distribuïdora: Sony Pictures **Estrena a Espanya:** 28/03/2025
No recomanada per a menors de 16 anys
Versió original en espanyol

SINOPSI

Aquesta és la història de tres vells amics. Mateo el Gallego, un heroic -a desgrat seu- guàrdia civil; Juan el Antxale, un pescador convertit en narco per la mala sort i a l'atur, i Benito el Yeye, un resignat i intel·ligent dipositari judicial sempre a mig camí entre la llei i la delinqüència. Tres amics separats per un lloc, Cadis, i un moment, el present. Atrapats tots tres entre l'abandó de les institucions, el violent i imparabile ascens del narco a la província i el perillós augment del descontentament social. Tres amics atrapats en un polvorí que posarà a prova la seva amistat. El trasllat rutinari d'un iot confiscat a un càrtel perillós es converteix en una aventura entre la vida i la mort. (FilmAffinity)

CRÍTICA

Cinema industrial, per què no?

A vegades, entre tanta proposta autoral, aixecada des de la primeríssima persona, que s'esplaia fins i tot a partir de fets íntims (més o menys interessants, de vegades irrellevants per a qui no els hagi viscut), reconforta assistir a un espectacle industrial, concebut, desenvolupat i rematat des de la comercialitat ben travada, respectuosa amb el públic. Res en contra, ni de bon tros, d'aquell cinema que parteix de fets privats per arribar a fets humans i universals, que no admet ingerències i que transigeix el mínim fins a arribar a les sales. Però a vegades se sublima aquest concepte de pel·lícula des de l'entranya i l'expressió del jo, per acabar menyspreant un altre tipus de llargmetratges (**'productes', els anomenen amb mala llet**), plantejats amb els productors en primer pla, els creatius tirant de professionalitat (allò que molts anomenen **'ofici'**) i a la recerca, sense embuts, de l'espectador.

Ni **Albert Pintó** ni **Fernando Navarro**, director i guionista, respectivament, de **Tierra de nadie**, dediquen aquesta pel·lícula a la seva família, ni, crec, aquesta història té un component personal per a tots dos; probablement, no ho sé, **fins i tot sigui un encàrrec**. Però tots dos, complint rigorosament els manaments del que s'anomena industrial, han farcit una pel·lícula a valorar, que no té objeccions a implementar **les maneres del cinema d'acció convencional en un assumpte i una geografia molt nostres**, properes i reconeixibles (el narco i les seves ramificacions en els estrats socials de Cadis).

No, això no és *La isla mínima*, un *thriller* assequible però dens i amb vel·leïtats autorals; es tracta d'**una confecció transparent i obedient** amb els productors, però no per això despersonalitzada. Pintó demostra per què és un professional de confiança per a plataformes de *streaming* com Netflix: **hàbil i eficaç**, sap dirigir els actors, també compondre escenes d'acció des del dinamisme i la tensió. I hi ha una història d'ara, interessant i pertinent, plantejada des de diferents perspectives, amb personatges que són arquetips humanitzats per **actors que tiren magnetisme i carisma**. Que bé que en aquest cinema espanyol a vegades tan sotmès a la tirania dels projectes personals i del **'dirigit i escrit per'**, hi trobem un 'producte' com **Tierra de nadie**.

Víctor A. Gómez - laopiniondemalaga.es